

stille død, nemlig ved at lade være med at komme og minde os om, hvilke fiaskoer man har i Boligministeriet, og så var det jo bare forsvundet af sig selv. Men når et ministerium først har fået fat i en eller anden ting, så skal der jo altså jordskælv til, før de vil have det afskaffet igen. Så nu skal vi jo så bruge Folketingets tid til at stå og sige et eller andet om det her, og det vil jeg så også gøre.

Det, jeg vil sige, er, at man må have et lavt ambitionsniveauovre i Boligministeriet, og hvis man ikke har bedre ting at beskæftige sig med end det her, så kunne det jo være, at det ikke var det, at man flyttede realkrediten fra Boligudvalget til Erhvervsudvalget, som ville være årsagen til, at man nedlagde Boligministeriet, men måske nogle demonstrationer som det her.

I hvert fald vil vi i Fremskridtspartiet stemme imod forslaget. Vi vil gøre det med et stort smil, fordi en forsøgsordning, som ingen gider få, koster jo heller ikke noget bortset fra lønnen til de bureaukrater, der sidder og administrerer den, men det er jo også penge.

Vi vil ikke hidse os voldsomt op, hvis et flertal vedtager den, for de vedtager så meget andet tåbeligt. Men boligministeren havde tjent sig selv og sin regering bedst ved overhovedet ikke at have fremsat forslaget.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Det var dog en utrolig nedladende holdning, fru Kirsten Jacobsen her demonstrerede over for de mennesker, som for deres egne midler ønsker at investere i en bolig, som miljømæssigt er værd for dem at bo i, en bolig, som betyder meget for dem, men som de i dag har svært ved at finansiere. De har svært ved at skaffe finansiering på lige fod med dem, der bygger et traditionelt parcelhus.

Det, vi forsøger med denne ordning, er at give dem lige præcis så megen garanti, at de kan opnå det realkreditlån, som enhver anden også har brug for at få, hvis man skal finansiere et parcelhus. Problemet har jo været og er fortsat, at realkrediten er meget tilbageholdende med at bygge parcelhuse, som har blot en kende eksperimenterende over sig i forhold til det, vi i dag kalder det traditionelle byggeri.

Her kaster man altså fra Fremskridtspartiets side vrage på dem, der vil engagere sig og satse og være med til at udvikle. Det gør vi ikke fra Socialdemokratiets side. Uanset om det er lillebitte i starten, skal det nok blive stort på et tids-

punkt. Det er i hvert fald den rigtige retning, og derfor anbefaler vi, at vi fortsætter med denne ordning og gør os nogle flere erfaringer.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Meget kan man beskyldte fru Sonja Mikkelsen for, og det gør vi da også gerne, men man plejer ikke at kunne beskyldte fru Sonja Mikkelsen for ikke at kunne regne. Altså 2,5 mio. kr. – hvis man regner ud, hvad det koster at opføre et almindeligt parcelhus eller et lidt dyrere af den eksperimenterende slags, er der nu ikke mange, der har haft den store lyst til at bygge de her huse, så alle de mange mennesker, vi skuffer, eksisterer jo ikke i den virkelige verden. Den meget begrænsede efterspørgsel fremgår da også helt klart og tydeligt af ministerens eget forslag, så enkelt er det.

I øvrigt skal jeg lige gøre fru Mikkelsen opmærksom på, at realkreditinstitutter bygger ikke huse, de belåner dem.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Fru Kirsten Jacobsen fortsætter med den samme hånlige facon.

Der kan jo være flere årsager til, at ordningen ikke er blevet efterspurgt. Da ordningen startede i sin tid, havde vi nok været for fedtede med garantien, så vi forbedrede den for et år siden. Den har knap nok været i brug i et år, også fordi der skal EF-notifikation til. Der har altså ikke været meget tid til at opnå garantier.

Når man går i gang med byggeprojekter, er det en langvarig affære. Især når private ønsker at bygge deres egen bolig, er det et projekt, der ofte tager lang tid at planlægge og iværksætte, og det skal man ikke kaste vrage på.

Jeg opfordrede i mit indlæg boligministeren til at forsøge at informere mere om ordningen, for det kan også være et spørgsmål om, at man ikke ved, at ordningen og mulighederne eksisterer. Men der kan også være den mulighed, at man på forhånd opgiver, fordi man kan se, at projektet alligevel ikke kan udløse det ønskede lån, som man har brug for, og man derfor må trække følehornene til sig.

Vi ved ikke, hvad det er, der er årsag til, at ordningen ikke bliver brugt. Jeg ved bare, at jeg i mit politiske arbejde får mange henvendelser fra folk, der er interesserede i at være med til at udvikle det økologiske byggeri, og som har vanskeligt ved at skaffe finansiering til det.